

[Honoré]

opmærksom på forfølgelse af politiske afvigere, politiske oppositionsgrupper – det er jo dem, man i reglen hæfter sig ved – men også af religiøse gruppers menneskerettigheder.

En organisation, der kalder sig Martyrernes Røst, har sendt mig en trykt navneliste og adressefortegnelse på ca. 100 religiøse fanger i Sovjetunionen, som jeg senere i eftermiddag vil overrække ministeren. Det er ifølge de vedlagte oplysninger medlemmer af ikke-registrerede frikirker, og de er dømt med straffe på indtil 5 års streng arbejdslejr med efterfølgende tvangsforflyttelse og konfiskering af deres privatejendom. Hvad straffes de så for? De straffes for at give en religiøs børneopdragelse, de straffes for at afholde bedemøder i private hjem og for at udbrede det kristne budskab. Disse 100 navne udgør kun en brøkdel af de frikirkemedlemmer, der er berøvet de vigtigste menneskerettigheder. Et af de kendteste navne er baptistpræsten Georg Vins. I sommer var der forlydende om, at han skulle løslades sammen med 40 andre, men der er endnu ikke kommet meddelelse derom. Da han har et dårligt helbred, er der fare for hans liv, hvis han ikke snart bliver frigivet.

I den anledning vil jeg stille udenrigsministeren 3 spørgsmål: er regeringen villig til på Beogradkonferencen eller i anden sammenhæng, bilateralt måske over for Sovjetunionen, at rejse spørgsmålet om krænkelse af de religiøse frihedsrettigheder som beskrevet f. eks. i H. K. Neerskovs bog »Sovjet i dag«? Er regeringen villig til at tage nogle konkrete tilfælde af religiøse fanger frem, f. eks. Georg Vins, og undersøge muligheden for at få dem frigivet? Endelig: er regeringen villig til på baggrund af konkrete tilfælde at anmode den sovjetiske regering om at indføre forbedringer af lægelige og ernæringsmæssige forhold i visse arbejdslejre, dersom den danske regering modtager konkrete henvendelser fra danske grupper herom? Formålet hermed skulle naturligvis ikke være en udenrigspolitisk konfrontation, men det skulle være begrundet i humanitære overvejelser og anerkendte, af begge parter anerkendte, retlige principper, så at disse anmodninger ikke på forhånd ville være dømt til at blokere de sovjetiske myndigheder.

Udenrigsministeren slutter sin redegørelse med et optimistisk solstreg, og det er rigtigt, at der er positive muligheder også i dag, der

er ting at glæde sig over også i dag. Men set som helhed kan man vel have lov til at tvivle om, hvorvidt menneskeheden vil være i stand til at udnytte sine muligheder i dag bedre, end menneskeheden har kunnet det tidligere. Der er et ord, der hedder, at verden ligger i det onde, og det gælder i høj grad også – synes jeg – når man ser på verden som helhed, udenrigspolitikken, den internationale politik. Men udenrigsministeren har da ret i, at vi kan håbe, og vi bør håbe, og vi bør også gøre det lidt, der står i vores magt, for at støtte positive kræfter, hvor de end findes. Så må vi jo se, hvordan det går. Det er ikke Danmark, der har det store ord at skulle have sagt i nationernes kreds, men hvis vi vælger vore ord med omtanke og følger dem op i handling, kan selv et lille land som Danmark aftvinge respekt hos venner og modstandere.

Mølgaard (DR):

Diskussionen om, i hvilket omfang Danmark skal erkende sin lidenhed og holde sig uden for den store verdens enorme problemer eller blande sig deri, kommer stærkt til udtryk i forhandlingerne her i dag. Jeg skal ikke lægge spor skjul på, at vi i retsforbundet erkender, at verdenspolitikken er rykket os så nær, at vi både i den ene og den anden sammenhæng er tvungne til at tage stilling og udøve en politisk indsats ud fra en ren og skær ansvarsfølelse. At man også i ansvarsforvaltningen bestandig bør have vores lidenhed og dermed indflydelsesbegrænsning med i vurderingerne, er dog lige så sikkert.

Udenrigsministeren skal ikke have utak for, at han søger at varetage denne forpligtelse; til gengæld må vi erklære os uenige i visse, men lad mig understrege betydningen af dette ord »visse«, dele af forvaltningen af ansvaret. Det er ganske begrænsede dele, vi finder anledning til kritik af, men vi har altså nogle kritiske bemærkninger at anføre.

Vi finder det rigtigt, at FN-politikken, som det sker i den redegørelse, udenrigsministeren her har givet os, sættes i fokus. Det er det væsentlige politiske ansvarssted i verden i dag, og vi finder det rigtigt, at man understreger, at man, selv om man har dårlige erfaringer med FN, ikke bør gå hen og forfalde til en selvopgivelse eller opgivelse over for FN. FN er det, som kan danne ud-